

spěvku 30 Kč měsíčně, jenž jejím výdělkovým poměrům jest přiměřený a jenž ji nezatíží více, nežli kdyby měla otce u sebe, k čemuž ostatně ani ve sporu neprojevila ochotu a ani nedokázala, že by některé jiné dítě žalobcovo bylo ochotno toho času žalobce k sobě do výživy vzíti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. května 1932, Rv II 317/23. Karel Jelínek.

Nárok státu na daň z obratu je nárokem veřejnoprávním a nelze ho proto uplatňovati pořadem práva. Žalobu o zaplacení daně z obratu podanou jest tedy odmítnouti.

Důvody nejvyššího soudu: Sporný nárok jest rázu veřejnoprávního a jest proto vyloučen pořad práva k jeho uplatnění. To plyne z údajů žalobních, jež nebyly změněny v řízení před soudem první stolice.

Žalující stát požaduje žalobou daň z obratu vybranou žalovanou bankou a státu dosud neodvedenou za roky 1922—1925. Poukazuje na §§ 11 a 12 zákona č. 268/23, dovozuje žalobce, že inkasovaná daň z obratu patří jemu, že stát nabývá nároku na tuto daň placením podnikateli, že žalovaná banka nemohla nabýti práva na inkasovanou tuto daň, ježto jednala jen jako zástupce podnikatele, že však odmítla zaplatiti zažalovanou částku na daní. Žalující stát vymáhá tudíž na žalované dlužnou daň z obratu, čímž uplatňuje nárok veřejnoprávní a ne soukromoprávní. Soud nesmí se zabývati otázkou, zda sporný nárok proti žalované oprávněn jest zákonem č. 268/23, neboť není v tomto zákoně ustanovení, že by daň jím upravená mohla býti vymáhána soudně, naopak stanoví § 23, že nedoplatky daně vymáhají se jako přímé daně. Jde o dávku veřejnoprávní, kterou stát může vymáhati jen svými příslušnými orgány podle uvedeného zákona, ne však soudně. Právní povaha tohoto veřejnoprávního nároku nezměnila se v soukromoprávní ani dějem vylíčeným v žalobě.

Žalující stát nevystupuje ani v tomto sporu jako podmět soukromoprávní (na př. jako smluvní strana nebo jako strana poškozená ve svých soukromoprávních zájmech atd.), nýbrž jako nadřízený podmět veřejnoprávní, oprávněný předpisovati a vybírati veřejné dávky a vymáhati je na svých příslušnících jako podřízených podmínkách u výkonu výsostního práva (sr. také rozhodnutí č. 6461 a 6534 sb. n. s.). To plyne ze zákona č. 268/23 jako jediného předpisu právního, upravujícího povinnost platiti daň z obratu a právo státu ji požadovati.

Tím jest vyloučeno vymáhání této daně podle předpisů soukromého práva a jest vyloučen i pořad práva. Ani tím, že žalovaná banka vybrala a podržela pro sebe částky vypadající podle žaloby na daň z obratu, nevzešel státu soukromoprávní nárok na

tuto daň proti žalované, nýbrž jeho nárok zůstal veřejnoprávním, takže soudy nesmí o něm rozhodovati.

Nižší soudy neměly se zabývati sporným nárokem věcně, nýbrž měly odmítnouti žalobu, což činí dodatečně dovolací soud podle § 42 j. n., ježto nejde o občanskou právní věc podle § 1 j. n.

Výrok o útratách založen jest na § 51 odst. 3 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. června 1931, R II 215/30. Karel Jelínek.

Pozemkový dluh (Grundschuld) již zaplacený, avšak z pozemkových knih v Německu nevyřazený, nepředstavuje nějaký majetek pro hypotekárního věřitele po rozumu § 99 j. n. Nelze proto na základě rozsudku říšskoněmeckého soudu o posléz uvedený důvod příslušnosti opřeného vésti proti hypotekárnímu věřiteli v tuzemsku exekuci (§ 80 č. 1 ex. ř.).

Důvody nejvyššího jako dovolacího soudu: Rozhodnutí o odporu závisí na tom, zda říšskoněmecký soud jest příslušný k rozsouzení sporu o zhodnocení podle tuzemských zákonů. Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 Sb. z. a n., jest zaručena vzájemnost při vykonávání rozsudku v tuzemsku v témž rozsahu, jak tuzemské rozsudky vykonávají německé soudy. Podle § 328 č. 1 něm. c. ř. s. nelze rozsudek cizozemský uznati, jestliže soudy státu, k němuž náleží cizozemský soud, podle německých zákonů nejsou příslušny. Podle toho nelze v tuzemsku uznat a vykonat německý rozsudek, když německý soud nebyl příslušný podle tuzemského práva.

Německý soud uznal v souzeném případě svou příslušnost na základě sudiště majetku podle § 23 něm. c. ř. s. z toho důvodu, že žalovaný (odpůrce dovolatelčin) měl v Německu pozemkový dluh (Grundschuld), který byl zapsán dosud v pozemkové knize, třebas byl splacen a kvitován. Při tom německý soud vycházel z názoru, že věřitel pozemkového dluhu zůstává takovým věřitelem i po zaplacení až do výmazu.

Odvolací soud však právem vychází z názoru, že otázka příslušnosti podle tuzemského práva musí býti posuzována zdejším soudem samostatně a že zdejší soud není při tom vázán rozhodnutím cizozemského soudu. K samostatnému posouzení dává zdejšímu soudu právo jak § 80 č. 1 ex. ř., tak i § 328 něm. c. ř. s., který je pro souzený případ směrodatný podle zmíněné vládní vyhlášky. Vždyť cizozemský soud nerozhodoval o své příslušnosti podle tuzemského práva. To zkoumá teprve zdejší soud a nezáleží na tom, zda právní pravidlo o sudišti majetku je v našem i v německém právu stejné. Proto výrok cizozemského